

Пролог

Я ніяк не добігала кінця. Я спалахнула небо над головами смертних, освітлюючи шлях владці возню, який прийшов на Землю, щоб правити. Я падали на Землю зірки, втілюючи владку Сонця, що змилосердився над усім живим і явив лик свій. Я не знав проставод, що має уставити зі сну, щоб втілювати молодого бога. І було їх за це покарано.

Я закінчився 20... рік Старої ери, коли Сонце здобуло тіло, дарувавши обраному вічне життя та силу, що не віддала собі рівних. Я потрапив новий відлік часу, який знаменував початок Ери Інкарнати, ім'я якого — Малахія. Ма не віддав голубок, який був каліс смертним, що дотик його омертвіває все живе. І сталося все, як судилося Сонце знайшло в Малахії дім свій і забрало сім'ю його, бо як зірка в небі самотня, так і владка її має нести тягар самотності.

Я не дарувало Сонце владці своєму благословеного безпам'ятства, тому весь бгь і все горе втратити він пам'ятав. І поневірився голубок цим світлом, не знаючи, що покликаний правити. І шукав він смерті, щоб припинити страждання свої нестерпні. Ма плоть і кров його стали вогнем і світлом, і не міг він упокоїтися з миром. І злякалися смертні, що стали свідками дару його, а верони вознесли й нарекли його Інкарнатом. І минуло всім зим, доки збулося немилитаре — нарід Малахія себе королем, а дім свій — Сонетним коралівством.

брудно-сірими. Наче Сонце в руках Малахії намагається прогнати з її тіла нескінченний морок Чорної діри.

Волосся Адель не виділяло дивного сяйва, як тоді, коли Ікарнат Сонця торкнувся її вперше.

— Слід віддати йому належне — він добре постарався. — Малахія відпустив її. — Розповідай. Усе, що знаєш. І не думай зі мною жартувати!

Адель судомно кивнула. Вона почувалася так, немов тільки що повернулася з поля бою, де хід війни обернувся не на її користь. Їй трясло й нудило, у вухах дзвеніло, а перед очима все пливло.

— Який він? — запитав король, маючи на увазі Луку.

— Він дуже розумний. І небезпечний.

— Розкажи мені те, чого я не знаю, — Малахія сумно посміхнувся. — Як він створив Тишу? І головне — навіщо?

Адель опустила голову й заплющила очі. Їй треба повернути самовладання.

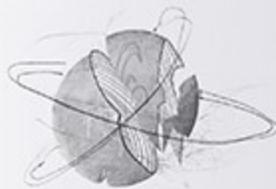
— Лука не поспішає відповідати на мої розпитування.

— Справді? — Ікарнат Сонця вагався. Він не міг зрозуміти, чи бреше вона, чи каже правду. — Мені здалося, ти йому важлива, Адель. Як його прізвище?

Вона мовчала, а король більше не вимагав відповіді. Хвилини плавно змінювали одна одну. Крики й вибухи стали тихішими, земне тремтіння слабшало — світ навколо начебто завмер у передчутті чогось жахливого.

Його запитання було почуто. І відповіддю на нього стало знайомиє гарчання, яке прозвучало за спиною Адель. Вона розплющила очі й побачила, що її ноги потонули в густому молочнобілому тумані.

— Не варто обтяжувати даму, — голос Луки звучав солодко, як отрута. — Я й сам можу представитися.

Розділ 2

— Драгомир, — Лука упевнено крокував до Ікарнатів. Пожирачі петляли позаду свого господаря. Силуети їхніх міцних тіл, як тіні, то виринали з густої імлі, то знову безслідно в ній зникали. — Сподіваюсь, я не змусив вас довго чекати. Справи в Керо потребували більше часу, ніж я гадав.

Лука зупинився позаду Адель, і вона мимоволі стрепенулася. Його близькість викликала бажання відступити, однак вона не наважилася це зробити. Його чорні очі втупилися в Малахію. Наче сокіл, Лука ловив кожен його рух, кожен подих.

Обличчя короля перетворилося на непроникну маску спокою, і лише золоті очі потемнішали, видаючи тривогу.

— Стільки клопотів, — мовив Малахія, очевидно, маючи на увазі повстанців. — І все задля того, щоб я сюди приїхав. То чим зобов'язаний?

Отже, він знав про пастку. Адель тільки міцніше стисла зуби. У неї немає права на слабкість чи страх. Не зараз. Не тут, поміж двох найжахливіших істот на Землі. Вони не простять їй цього. І Адель собі не простить, адже на кону зараз надто багато.

«Прикидайся, доки сама не повіриш у свою брехню, — подумки повторила вона собі. Останнім часом Адель прокручувала ці слова в голові так часто, що вони вже стали своєрідною молитвою, яка допомагала триматися. — Може, тоді й вони тобі повірять...»

— Чудово, — Лука плеснув в долоні. — Ти достатньо розумний, щоб не змусити мене нудьгувати.

— З твого боку надто самовпевнено вважати інакше, — Малахія й оком не змигнув.

З неба падали великі лапаті сніжинки. Вони танули на обличчі, щойно торкалися шкіри, а потім по шії стікали за комір дрібними краплями. Навколо було надзвичайно тихо. Розбійники зникли. Ісайя сидів поруч і відсторонено дивився на перериту землю. Його волосся й пальто щедро присипало снігом, але він, схоже, цього не помічав. Адель піднялася на ліктях і одразу пожалкувала — голова вибухнула різким болем.

— Здається, мене хтось ударив, — вона торкнулася потилиці.

— Вибач, я не помітив, як той хлопець підкрався ззаду, — мовив Ісайя, бажаючи підіграти її хибним спогадам. Він допоміг дівчині підвестися.

— Дрібниці. Тобі вдалося позбутися їх, і це головне... — Адель ошелешено глянула на його руку, що стискала її долоню. — Ти до мене торкаєшся.

— І що тут дивного?

— Попередні рази нас відкидало один від одного.

Ісайя глянув на неї з сумною усмішкою.

— То було раніше, як ми стали власне Інкарнатами. Найменший дотик запускав механізм ініціації, але повноцінно спрацювати не міг, лише створював ті аномалії. Бракувало часу.

Не бажаючи згадувати події в Сонячній залі та день, коли закінчилося її людське життя, Адель змінила тему:

— Я довго була непритомна?

— Ні. Думаю, ми все встигнемо. Як почувашся?

Вона підійшла до найближчого острівця незайманого снігу, зачерпнула трохи в жменю та протерла обличчя.

— Нормально. Головне, що все добре завершилося.

Джентльмен похмуро глянув на перериту землю, глибоко під якою знайшов свій останній сховок ватажок банди голово-різів. Адель тим часом обтрусилась пальто, всім своїм виглядом показуючи, що готова йти далі.

— Саме так, — прошепотів він собі під носа. — Саме так.

Урвище Згаслих Зірок зустріло їх ревом вітру, який зазвичай блукав десь на дні. Коли Адель підходила до краю, то довго вдивлялася вниз, наче намагалася зрозуміти, чому Тиша зароджується саме тут. Очі вже почали сльозитися від напруження й вітряних поривів, а вона так і не помітила нічого дивного чи незвичайного.

ІСАЙЯ

